

- тъй внезапно остарял им се стори. Браздите на страните и челото му се бяха вкопали още повече, горчива гънка спускаше ъглите на устата му надолу, сребърните кичури на косите му блестяха странно над това младо, тъй рано съсипано от грижи лице.

Някаква смътна глъчка се издигна откъм двора. Конски тропот звънна по каменните плочи. Петър се опита да види нещо от прозорчето, но не можа.

- Трябва да е дошъл някой находник - каза царят - дано да е с добра вест.

И той се прекръсти, разтърсен от необяснима тревога.

Някой бързо изтича по стълбите, блъсна вратата. Войникът Манас, който днес бе на стража, се втурна с трескав поглед и сковани от възмущение уста.

Асен скочи. Три успоредни гънки се извиха като змии между веждите му.

Зад войскаря се мярна някаква висока сянка.

Като поразени от мъглия, царят и болярите гледаха невероятното видение. Сън ли беше? Чародейство ли беше?

Изведнъж, с висок радостен вик, Асен се спусна и разтвори ръце. Едно бледно, окъсано момче, повече прилично на нежит, отколкото на човек, се хвърли в тях. Щастливи сълзи овлажниха очите им.

- Ицо! Ицо! Ицо!

Всеки искаше да го види, да го докосне, да го прегърне.

Един женски вик се зачу откъм горницата. С разтреперани ръце и смаяни лица, болярките тичаха надолу по стълбите.

- Мамо!

Иваница скри развълнуваното си лице в трепетните майчини обятия.